

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2316/2024
25.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Маја Јандрић Виловски, адвокат из ..., против туженог „Дом ученика средњих школа“ из Сремске Митровице, чији је пуномоћник Владимир Јовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 692/24 од 14.05.2024. године, у седници већа одржаној 25.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 692/24 од 14.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 692/24 од 14.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 692/24 од 14.05.2024. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Сремској Митровици П1 161/21 од 30.01.2024. године, којом је одбијен примарни тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2019. године до 31.03.2020. године и то износ од 38.412,95 динара на име трошкова за исхрану у току рада, са законском затезном каматом од 08.06.2022. године до исплате, износ од 28.125,65 динара на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, са законском затезном каматом од 08.06.2022. године до исплате и износ од 15.843,19 динара по основу обрачунате законске затезне камате до 07.06.2022. године (став први изреке првостепене пресуде), одбијен евентуални тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име накнаде штете због мање исплаћене минималне зараде износ од 66.537,90 динара за период од 01.04.2019. године до 31.03.2020. године, са законском затезном каматом од 08.06.2022. године до исплате и одбијен захтев за исплату износа од 15.483,19 динара на основу обрачунате законске затезне камате од 07.06.2022. године (став други изреке првостепене пресуде) и одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка (став трећи изреке првостепене пресуде).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију као посебну, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други закон) оценио да ревизија тужиље није изузетно дозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите примарним тужбеним захтевом је исплата трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора у укупном износу од 66.537,90 динара (38.412,25 + 28.125,65), а евентуалним тужбеним захтевом исплата на име накнаде штете због мање исплаћене минималне зараде у износу од 66.537,90 динара. О овом праву тужиље нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, имајући у виду да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. У конкретној ситуацији није од утицаја на другачију одлуку овога суда о дозвољености ревизије то што је одбијен евентуални тужбени захтев ради исплате на име накнаде штете због мање исплаћене минималне зараде, а код утврђења да је плата тужиље обрачуната и исплаћена у висини минималне зараде и имајући у виду да произлази да износ који тужила потражује на име мање исплаћене минималне зараде представља укупан износ који тужила потражује примарним тужбеним захтевом на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Сходно томе, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 31.05.2021. године. Вредност предмета спора је 66.537,90 динара.

Како се у конкретној ситуацији ради о имовинскоправном спору из радног односа, који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела на име примарног и евентуалног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиље није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић